

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Kukaččí mláďata

Vladimír Šlechta

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA
KUKAČČÍ MLÁĎATA

Copyright © 2016 by Vladimír Šlechta

Cover © 2016 by Tomáš Flak

Maps © 2016 by Ladislav Hrdina

Czech Edition © 2016 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-313-3 (pdf)

Vladimír Šlechta

Kukaččí
mláďata

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2016

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí *

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery *

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

* připravujeme

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Pohled shora

Město zůstávalo sevřené v kamenných hradbách a počet obyvatel se dlouho neměnil. Vždy, když obyvatelstvo zhoustlo nad určitou hranici, rozběhl se samočisticí proces, snižující počet thonnierických občanů. Jednou to byl odliv osadníků do Pohraničí, jindy hromadné popravy heretiků, příště zase pogromy na usedlé nelidské rasy – elfy, půlelfy, gobliny. Kromě toho byl počet obyvatel pravidelně redukován nikdy nekončící válkou s vévodstvím Barro. Přesto na severu, mimo hradby, vyrostla chudinská čtvrť zvaná Ohrady.

Ohrady jsou místem, kam se uchýlili ti, kdo v Thonnierice neuspěli a pro něž je život uvnitř hradeb příliš nákladný. Obyvatelé Ohrad jsou sužováni nemocemi, bídou a hladem. V Ohradách mají svou žeň verbíři shánějící vojáky pro války mezi Arkastií a vévodstvím Barro.

Frank Ormond: Thonnierika

01

Mládenec v kroužkové košili, který se dohadoval se dvěma vojáky, připadal Zirri povědomý. Skoro měla pocit, že ho důvěrně zná, zároveň si však byla jistá, že ho dnes vidí poprvé. Tak jak to tedy je? Zná ho, nebo nezná? Nevěděla. Byla to záhada. A kromě toho i příležitost. Škoda jí nevyužít.

Zeptala se svého malého svěřence: „Chtěl by ses podívat nahoru na hradby, Joachyme?“

Hošík, nastrojený do zmenšené kopie obleku pro dospělého muže, tedy do kazajky s ozdobným prořezáváním upnuté až ke krku a do úzkých šedých kalhot, vykulil oči: „To bych chtěl!“

V čepici, která mu byla příliš velká, vypadal jako prapodivná houba. Přemýšlivá houba. Zamyslel se a z hloubi své čtyřleté mysli vydoloval otázku: „To se smí?“

„Nesmí se to,“ připustila Zirri. „Poprosíme támhletoho pána, ano? Třeba bude tak hodný a dovolí nám to.“

Nacházeli se v jakési vedlejší uličce, domy tady vypadaly jako staří lidé: seschlé, shrbené, zmenšené věkem. V některých oknech se leskla mrňavá sklíčka, zapuštěná do dřevěných rámců, jiná okna byla zabeďněna okenicemi. V pásech zeminy, naváté na prastarém dláždění, vyrůstala zelená tráva. Zirri s hošíkem sem vlastně přišli omylem. Původně se chtěli podívat na hradební průchod zvaný Branka, ale před chvílí odbočili, aby se vyhnuli shluku nádeníků z Ohrad. Zirri se s nimi nechtěla míjet, určitě by na ni zase pokřikovali. Raději odbočila za roh. Věděla, že se k Brance dostane oklikou, a nemýlila se. Věž s rumpály, které obsluhovaly padací mříž Branky, viděla napravo. Rýsovala se proti modré obloze nad střechou jednoho z domků.

Vlastně už byli skoro u hradby, viděli ji přímo před

sebou. Takhle zblízka vypadala hradba opravdu hrozivě. Vystavěli ji z tmavých kamenů a během dvou století ještě víc zčernala. Podél vnitřní stěny stoupalo schodiště, po kterém se chodilo na hradební ochoz. Přístup ke schodišti byl však zahrazen zdí s malými vrátky. Vrátko teď byla otevřená a před nimi, už v hradební uličce, se dohadoval ten mládenec s vojáky.

Oba vojáci byli postarší, vypadali unaveně a odevzdaně. Na hlavách měli naražené pomačkané železné klobouky, oblékli si odřené soukenné kalhoty a obstarožní kožené kabáty s přinýtovanými železnými chrániči. Takovéhle kabáty, jak Zirri věděla, nosívali vojáci v pohraničních pevnostech. Poslouchali mládence, který jim tichým hlasem, avšak s důrazem na každém čtvrtém či pátém slově, cosi přikazoval. Už z toho, že mu neodsekli, bylo znát, že mládenec je jejich nadřízený.

Mládenec byl oblečený mnohem elegantněji. Měl na sobě matně lesklou kroužkovou košili, která mu spadala do půli stehen, doplněnou úzkými šedými kalhotami a dobře ušitými nazouvacími botami. Na širokém opasku mu viselo cosi špičatého – něco mezi dlouhou dýkou a krátkým mečem.

Zirri a malý Joachym popošli, s každým jejich krokem hradba ještě více mohutněla. Joachym se jí křečovitě držel za ruku, chápal, že to, co dělají, není úplně v pořádku. Avšak touha vystoupit nahoru na hradbu byla nesmírně silná i pro něj.

Když mládenec domluvil, jeden z vojáků přikývl: „Ano, rozumím.“ Nedodal však žádné zdvořilé oslovení, jako třeba *pane*, což o něčem vypovídalo. Mládenec se nad jeho nezdvořilostí nepozastavil. Otočil se k odchodu a zjistil, že tři kroky od něho stojí Zirri s malým Joachymem.

Teprve teď uviděla jeho tvář zepředu. Byla úzká s mandlovýma očima, úzkým nosem, tenkými rty a malou bradou.

Světlé, takřka popelavé vlasy měl ustrížené pod ušima, avšak ofina, rozdělená pěšinkou, mu po obou stranách spadala až k lícím. Na hlavu si nasadil malý baret se sojčím pírkem.

„Potřebujete něco, *slečno*?“ zeptal se. „Mohu vám nějak *pomoci*?“

Bylo znát, že má dobré vychování.

Zirri se zaculila. Věděla, že vypadá dobře. Dobře narostlá, dobře oblečená. Dnes si vzala své lepší oblečení, tedy šedomodře pruhovanou sukni, dlouhou až na zem, tmavomodrý kabátek do pasu a krajkovou zástěrku. Zástěrka s náprsenkou byla neoficiálním stavovským odznakem, sdělovala mládenci, že před ním stojí neprovdaná pracující dívka. A přesně tohle Zirri byla: *pracující dívka*. Ovšem žádná služka, prادلena či pomocnice v domácnosti. Z kvalitních materiálů jejího oblečení, z dobrého řemeslného zpracování i z jisté načančanosti se dalo poznat, že Zirri má dobré příjmy. Něco takového by si prادلena či služka rozhodně nemohla dovolit.

Zvedla ruku, natočila si na ukazovák pramínek neposlušných rudých vlasů, který jí vykukoval zpod čepečku. „Já jsem Zirri Oberfalzerová,“ představila se. „Tohle je můj synovec Joachim.“

Mládenec se zlehka uklonil: „Coelin Grabmüller.“

Grabmüller? Okamžitě věděla, koho má před sebou. O tomhle mládenci už slyšela, možná ho i párkrát zahlédla z dálky, rozhodně se s ním však ještě nikdy nesetkala tváří v tvář. Přesto jí připadal důvěrně známý.

„Jsme na procházce,“ vysvětlila mu mezi culením. „Můj malý synovec by se hrozně rád podíval nahoru na hradbu. Chtěl by si prohlédnout město shora. Je to však jen dětské přání. Pokud je to zakázané, nebudu vás přemlouvat.“

Mládenec se jí upřeně díval do očí. Nebyl nijak vysoký,

vlastně měl na výšku zhruba tolik jako ona. Pak s nehybnou a netečnou tváří řekl: „**Umožním** vám to. **Doprovodím** vás.“

„Děkuji,“ vydechla.

„Pojďte, **prosím**, za mnou.“

Otočil se. Vykročil k vratkům ve zdi. Vojáci, kteří tam stále ještě očumovali, mu mimoděčně ustoupili z cesty. Zdálo se, že v přítomnosti Zirri ožívají. Jeden dokonce významně nadzdvihl obočí, neřekl však nic.

Prošli úzkými dveřmi, za kterými se nacházel stíněný dvorek s prkennou strážnicí. „Opatrně,“ natočil hlavu Coelin. „Schody jsou **vydrolené**.“

Měl pravdu. Schody na hradbu byly nejen vydrolené, ale také značně vysoké. Malý Joachym měl co dělat, aby si s nimi poradil. Coelin, když viděl jeho potíže, ho jednoduše popadl za ruce. Jak šli, vždy hošíka povysadil na další schod. Tím si získal Zirriiny sympatie. Choval se sice odměřeně, ale teď, když se bez váhání postaral o chlapce, ho začínala mít ráda.

Vystoupili na hradební ochoz, do tváří se jim opřel větřík. Ochoz byl široký zhruba pět kroků, z vnitřní strany opatřený zídkou, z vnější strany předprsni a zubatým cimbuřím. Coelin povysadil chlapce na nízkou lavičku opřenou o zídku a obrátil ho čelem k městu. Pravicí opsal široký půlkruh: „Thonnierika.“

Zirri věděla, že to bude úžasný pohled – a také byl. Odsud měli město jako na dlani. Strmé střechy s krytinou ze štípané břidlice byly přerušované liniemi ulic, k modravé obloze se tyčily nejen komíny, ale i desítky věží a věžiček. Napravo, asi tak půl druhé míle od nich, se rýsovala Stará pevnost se strohými kamennými baštami. O něco blíže, v čele Trhového náměstí, se vypínala zvonice chrámu Zářícího.

„Kde je náš dům?“ vypískl hošík.

„Nemám ponětí,“ vydechla Zirri.

„Kde *bydlíte*?“ zeptal se Coelin. Zirri zaváhala. Nevěděla, zda mu má odpovědět, tohle vypadalo jako dotěrnost. Malý Joachym však vypískl: „V Cechách!“

„Bydlíme ve čtvrti Cechy, ale skoro u Fontán,“ doplnila Zirri. Nemělo smysl tajit, že mají dům na dobré adrese.

Coelin ukázal prstem: „Fontány jsou *támhle*. Támhleta *proláklina* je Malý rynek ve čtvrti Cechy.“

Zirri se v té změti pokoušela rozeznat známá místa. Příliš se jí to nedařilo.

„Říkala jste, že se jmenujete *Zirri*, slečno?“ zeptal se Coelin. „To ale není jméno. Něco to *znamená*.“

„Jmenuji se Ziliana,“ vysvětlila mu. „Zirri je přezdívka. Je to zjednodušení slova *zirriah*, což v elfštině znamená *záře*.“

„Chápu,“ přikývl. „To kvůli vašim *rudým* vlasům?“

„Ano,“ zajíkla se. Ve skutečnosti si přezdívku vymyslela ona sama. Zároveň ji překvapilo, že se Coelin nepozastavil nad elfským slovem. *Vlastně, napadlo ji, Coelin vypadá tak trochu elfsky. Pohledný, ale nikoliv zženštilý. Nebylo by divné, kdyby měl určitý podíl elfské krve. O jeho matce se toho napovídala spousta.*

„Připadáte mi *povědomá*, slečno Zirri,“ řekl Coelin. „Jako bych vás *znal*.“

„Nedělal jste kurz nižšího účetnictví?“ vyhrkla, aniž by si otázku promyslela. „Třeba jsme se potkali tam. Nemyslím ve stejném kurzu, tam jsem znala všechny jménem. Ale mohli jsme se míjet v budově...“

Vzápětí ji napadlo, že Coelin Grabmüller určitě do žadných kurzů účetnictví nechodil. Něco takového nemá zapotřebí.

Znovu se jí upřeně zadíval do očí. Tvář měl naprosto nehybnou.

„Žádný takový kurs jsem *neabsolvoval*.“

Cítala, jak se jí do tváří hrne krev. Uvědomovala si, že zmatkuje. Nedokázala s tím však nic dělat.

„Myslíte si snad, že dívkám nepřísluší vzdělání?“ ohradila se. „Nebyla jsem jediná dívka v kurzu... tedy v našem běhu jsem byla jediná, ale předchozí kurz absolvovaly rovnou dvě dívky... Počty a matematika mě vždycky bavily, tak proč toho nevyužít?“

„Kde jste se *seznámila* s matematikou?“ zeptal se Coelin.

„Moji starší sourozenci měli domácího učitele,“ vysvětlila mu. „Za malý poplatek přibral i mne. V šesti letech jsem uměla číst, psát i počítat. Pak jsem se vzdělávala sama – prostřednictvím tatínkových knih. Kurz nižšího účetnictví byl způsob, jak se o matematice dozvědět něco víc. Prosadila jsem si to, když mi bylo čtrnáct... Chápu, že se vám zdá divné, když se dívka zajímá o matematiku...“

Zajíkla se. Tváře jí hořely. Věděla, že je rudá jako višň.

„Já vás přece nijak *neodsuzuji*, slečno Zirri,“ řekl Coelin netečně. „Vím, že se i mezi ženami a dívkami *mohou* vyskytnout neobyčejné osobnosti.“

„Mohou se vyskytnout?“ vyhrkla.

„Moje maminka je také *taková*,“ řekl Coelin. „Výjimečná. Vzdělaná a *čínorodá* žena. Já vím, že takových žen a dívek *není* mnoho, ale pokud se nějaká vyskytne, já *nejsem* ten, kdo by jí upíral *nárok* na vzdělání a rozvoj.“

Zirri se zvolna uklidňovala.

„Takže vy *pracujete* jako účetní?“ zeptal se Coelin zdvořile, ale bez zájmu.

„Ne, to ne,“ řekla rychle. „Jen občas pomáhám tatínkovi. On se zabývá čísly, víte? Ale pracuji, to máte pravdu. Docházím do dílny mistra Branvicka. Vypomáhám tam s různými strojkami.“

Teprve teď projevil zájem: „Cože?“

„Z Raiggia sem bylo v minulosti dovezeno množství

mechanických časoměřičů, které potřebují údržbu a čištění. Kromě toho se zabývám zámky. Také nejrůznějšími hracími strojky. Jsem na tyhle záležitosti šikovná. Baví mě to.“

„Maminka si u mistra *Branvicka* nechala opravit svou pohyblivou *tanečnici!*“ vyhrkl Coelin.

„Tanečnici, která krouží kolem dokola, uklání se a ze skříňky zní cinkání pam-pa-dam-pa-dadam?“ zanotovala Zirri.

„Přesně *tuhle!*“

„Tak tu jsem měla v práci já,“ pochlubila se. „Pan Branvick řekl, že na tyhle titěrné součástky mám lepší oči.“

„Cože? Tanečnici jste *opravila* vy? Tak to vám *velice* děkuji, slečno Zirri. Maminka ji má *nesmírně* ráda. I mne ten strojek *fascinoval*, když jsem byl dítě...“

„Rádo se stalo,“ přikývla.

Chvíli mlčeli, dívali se dolů. Thonnierika vypadala jako obří mísa, obkroužená černou hradbou. Uvnitř mísy kypělo město, venku nebylo nic než matná zeleň. Pouze nalevo zahlédla Zirri střechy doků a přístavních skladišť, z větší části zakryté hradbou. Jiskřila tam hladina Lodusu s vybíhajícími přístavními moly. Pontonový most na druhý břeh vypadal jako dlouhá úzká nudle.

„Chtěla bych se podívat ještě na druhou stranu,“ řekla Zirri.

„Tam jsou přece *Ohrady*,“ namítl Coelin.

„Já vím. Stejně bych je chtěla vidět.“

„Podívejte se. Já tady *počkám* s chlapcem. Není nutné, aby to *viděl* i on.“

„Děkuji,“ špitla.

Otočila se, přešla pět kroků k předprsni. Vyhlédla mezerou mezi zuby cimbuří. Čekala chaos, špínu, bídu a ubohost, tohle však překonalo její očekávání.

Shora vypadaly Ohrady jako kočka, přes kterou přeje-lo několik těžkých povozů a vnitřek těla vyhrězl do všech stran. Převažovaly tam chatrče, boudy, zemljanky i prastaré sroubky, povyspravované stanovými plachtami. Ze střešních otvorů stoupaly proužky kouře, opravdový komín tam byl k vidění jen výjimečně. Nevydlážděné ulice vytvářely neuvěřitelnou spleť. Ačkoliv už delší dobu nepršelo, zůstávaly na nich louže i dlouhé rigoly, naplněné stojatou vodou.

Chaos protínaly zbytky valů s ohnilými palisádami. Právě palisády daly čtvrti jméno: Ohrady. Podle imperiálních architektů muselo být každé sídlo opevněné a tato zásada se dodržovala i poté, co Arkastie získala samostatnost. Přetrvávalo nebezpečí, že vojáci z Barro či orkové Temného mága dojdou až sem. Jak se Ohrady rozrůstaly, rozšiřovaly se i linie palisád, přičemž ty staré se ponechaly na místě. Jejich letité dřevo, prožrané larvami brouků, skvrnitě hnilobou a očouzené požáry, se nehodilo na stavbu ani těch nejbídnějších chýší.

Odspoda sem zaváněly výpary z vařené zeleniny, hnoje, výkalů. A také pach spáleniny. Možná to byl kouř z ohnišť, možná v Ohradách nedávno hořelo. Požáry v chudinské čtvrti byly proslulé. Říkalo se, že hradební průchod zvaný Branky chrání Thonnieriku nejen před pobudy z Ohrad, ale i před ničivým ohněm, který se tam co chvíli vymkl kontrole.

Jak se Zirri dívala, přece jen v tom zmatku nacházela jakýsi řád. Chatrče nebyly rozházeny úplně chaoticky. Naopak. Sdružovaly se do uzavřených prstenců, uvnitř kterých se zelenaly zahrádky. Na zahrádkách a dvorcích pobíhaly slepice a pomekávaly kozy. Bylo jasné, že každý takový shluk doupat vymezuje území spřátelené skupiny.

Viděla dost. Otočila se, přešla pět kroků k protější zídce. Zadívala se do městských ulic, ve kterých převládala

řád a pořádek. Malý Joachym stál na lavičce, Coelin ho přidržoval. Tichým hlasem mu cosi vysvětloval, na každé páté či šesté slovo položil důraz. To byl prostě způsob jeho řeči.

„Je od vás moc hezké, že se Joachymovi věnujete,“ řekla Zirri, když se postavila vedle nich.

Coelin, aniž se ohlédl, se zeptal: „*Vynadívala* jste se?“

„Dlužím vám vysvětlení, pane Coeline,“ řekla. „Chtěla jsem se podívat především na Ohrady. Jedna spřátelená rodina tam byla násilně vystěhována, ve spleťtém soudním sporu přišli o majetek. Chtěla jsem vidět, kam je přemístili.“

„Proč odešli do *Ohrad*?“ zeptal se Coelin.

„A kam by měli odejít?“ namítla. „Přišli přeci o dům!“

„Proč raději *nevycestovali* do vévodství Barro? Tam poskytují *vystěhovalcům* podporu. Obyvatelé Thonnieriky *odcházejí* do vévodství už více než jedno století.“

„Kdyby odešli do vévodství,“ vysvětlila mu, „už by nemohli vést soudní spor. Odvolali se a doufají, že dostanou majetek nazpět.“

Teprve teď se na ni Coelin podíval: „Jestli se nechali *vystěhovat* do Ohrad, jestli byli tak *hloupi* a neodešli do *bezpečí*, tak ať je ochraňuje sám Zářící. Pokud jsou *ještě* naživu.“

„Ohrady vypadají děsivě,“ připustila Zirri, „ale nemůže to tam být zase tak strašné. Lidé, kteří tam žijí, jsou přeci stejní jako my. Nejsou to žádní zločinci nebo vrazi.“

„Také se *někdy* podívám dolů do Ohrad,“ řekl Coelin zvolna. „Ale jen odsud. Z hradeb. Občas tam vidím *ošklivé* věci. Obyvatelé Ohrad se chovají krutě i k *sobě* navzájem. A což teprve k *cizím*... Nechci o tom *mluvit* před dítětem.“

„Onehdy jsem se ocitla poblíž Branky,“ svěřila se mu Zirri. „Já a ještě jeden pomocník mistra Branvicka jsme se tam vydali opravit zámek, který nešel vymontovat ze

dveří. Potkali jsme pomocné dělníky ve špinavých hale-
nách, nejspíš se vraceli domů do Ohrad. Uhnuli jsme jim
z cesty, ale oni na mě začali pokřikovat. Dělali posunky...
úplně veřejně... štitila jsem se jich a také jsem z nich měla
strach... teď jsem viděla, kde žijí. Možná, kdyby se jim
dostalo dobrého vychování, kdyby mohli žít v důstojném
prostředí, nebyli by tak hrubí.“

„Všimla jste si, co je *dál* na severu, slečno Zirri?“ zeptal
se Coelin. „Za *Ohradami*?“

„Jenom nějaké... roští?“

„Přesně tak. *Roští*,“ přikývl Coelin. „Dříve tam *bývaly*
farmy. Louky, pole, pastviny. Už tam nejsou. Vše muselo
být *přesunuto* dál na sever, protože lidé z Ohrad *neustá-
le* kradli zemědělské plodiny i hospodářská zvířata. Teď
jsou *nejbližší* farmy čtvrt dne cesty odsud. To je dostačující
vzdálenost, protože obyvatelé Ohrad jsou *příliš* pohodlní
na to, aby došli až tam... Horní mlýn, který vidíte *támhle*,
se změnil v malou pevnost. Noc co noc tam drží hlídku
silný oddíl. Mlýnský náhon je *naštěstí* dost široký a hlu-
boký, obyvatelé Ohrad se ho pokusí *překonat* jen občas.
Neumějí plavat a *nejspíš* mají strach, že se utopí. I tak se
však *někdy* stane, že tlupa z Ohrad *pronikne* až do skladišť
v přístavu a začne tam rabovat.“

Tentokrát mlčela ona. Coelina to zjevně znervóznilo.

„Je mi jasné, že se mnou *nesouhlasíte*, slečno Zirri,“
řekl. „Taková je však pravda. Z Ohrad se stal *hnisající* vřed
Thonnieriky.“

„Dříve to tak nebývalo,“ namítla. „Dříve byly Ohrady
normální městskou čtvrtí, jen chudou a zanedbanou.
Občas tam prý zašla i městská garda, aby tam udržovala
pořádek.“

„Tak to prý *bývalo*,“ přikývl Coelin. „Ty doby jsou však
dávno pryč. Ohrady byly ponechány samy sobě *napo-
spas*.“

Pak se zeptal: „Ta rodina z Cechů, která byla *vystěhována* do Ohrad. Jak se jmenovali.“

„Denzigovi.“

„To jméno mi nic *neříká*. Máte o nich nějaké *zprávy*?“

„Ne. Naposledy jsem o nich slyšela, když byli vystěhováni. Vlastně... jako by se nad nimi zavřela voda.“

„Tak *vidíte*...“

Nechtěla se s ním hádat. Udělal jí laskavost, choval se pěkně k malému Joachymovi. Bylo na čase ukončit spory.

Pousmála se. Tentokrát žádné koketní culení, ale přátelský úsměv. „Dostali jsme se k vážným tématům, pane Coeline,“ řekla. „Věřte, že tohle jsem nezamýšlela.“

Přikývl. „Thonnieriku *sužují* nevyřešené problémy. Není nic špatného na tom, když se *zajímáte* o současnou situaci, slečno. Osud města vám *leží* na srdci, a to je správné.“

„Jsem vám nesmírně vděčná, že jste nám umožnil vyjít až sem, pane Coeline. Pohled shora je opravdu úžasný. Teď už musíme jít.“

„Pomůžu chlapci, aby se *neskutálel* ze schodů,“ řekl Coelin.

02

Malý Joachym cestou brebentil a nebyl k zastavení, Zirri mu odpovídala jen na půl úst. V duchu si zopakovala všechno, co věděla o Coelinovi Grabmüllerovi. Moc toho nebylo. Zato jeho matka, *krásná* Simonetta, byla v Thonnierice proslulá.

Především tady už dvacet let kolovala historka o mladičkových milencích. *Krásná* Simonetta, tehdy sotva šestnáctiletá, a jakýsi mladiček k sobě vzpláli horoucí láskou. Okolí jim však nepřálo. Ti dva se rozhodli, že když nemohou být svoji, spáchají společnou sebevraždu. Po vzájemné dohodě požili jed. Mladík zemřel, avšak *krásná* Simonetta přežila

v plném zdraví. Říkalo se, že to byla intrika Simonettiných rodičů. Zbavili se milence a Simonetta dostala jen slabý uspávací prostředek.

Následně byla Simonetta narychlo provdána. Jejím manželem se stal soudce Joel Grabmüller, starší pán, v současné době již deset let mrtvý. Ani ten však krásné Simonettě nedokázal zabránit v milostných avantýrách, o kterých by se daly napsat celé romány. Mluvílo se například o tom, že Coelin se narodil v době, kdy soudce Grabmüller dlouhodobě pobýval v Raiggiu. Před něčím – nebo před někým – se tam prý skrýval. Oficiálně se sice říkalo, že devět měsíců před Coelinovým narozením svoji mladou manželku tajně navštívil, ale nikdo tomu nevěřil.

„Už jsme doma,“ zatahal ji Joachym za ruku. Vytrhla se z myšlenek. Ano, už byli skoro tam.

Příbytek rodiny Oberfalzerových se nacházel ve čtvrti Cechy, ale velice blízko Fontán. Byl to pěkný rohový dům, robustní, s veselými stříškami nad okny a s okapy svedenými do chrličů vytvarovaných do podoby rozpustilých skřítkovských tváří. Zirri pamatovala doby, kdy byl dům plný smíchu a křiku, to když byla malá, starší sourozenci s nimi žili pod jednou střechou a tatínek ještě netrávil veškerý čas v úřadě. Poslední dobou tam však bylo poloprázdno. Sestra se vdala a odstěhovala se k manželově rodině. Bratr dokončil studia a stal se mladším asistentem na fakultě filozofie. Přidělili mu kabinet v budově Vysokého učení, často tam i přespával. A tatínek jako by se usídlil v královské kanceláři. Obvykle odcházel za svítání a vracel se až pozdě v noci.

S Joachymem zabušili na vstupní dveře, otevřely se až po chvíli. Stará Jeana, jejich letitá hospodyně, věděla, že přicházejí, ale chtěla Joachymovi dopřát radost z bušení.

Vešli dovnitř.

„Jsme doma, maminko,“ houkla Zirri na schodiště.

„Nechám ti tu Joachyma! Jen si vezmu jinou zástěru a půjdu k panu Branvickovi! Zase pro mě něco má!“

„Ještě se musíte najíst, slečinko Ziliano,“ napomenula ji Jeana. „Zapomínáte obědvat i večeřet a jste pak hubená jako koza.“

Vzala Zirri za loket a postrčila ji ke stolu v hale, kde bylo připravené nějaké jídlo.

Velká hala, za dne dobře osvětlená okny z kruhových sklíček zalitých do olova, byla srdcem domu. Věvodil jí krb, před kterým stál stůl, několik židlí, stojan s naštipanými poleny a držák na pohrabáče. O stěny se opíralo pár kredencí s vystaveným porcelánem a keramickými soškami. V dětství se tady Zirri cítila obklopená pohodlím, láskou a bezpečím. V poslední době však znejistěla. Nabyla dojmu, že se v hale kdysi dávno, ještě před jejím narozením, odehrálo cosi děsivého. Občas ji pronásledovaly sny o zdivočelém davu, který tady zavraždil mladou ženu a její dcerku. Vyptávala se Jeany, ta však nic nevěděla. Když začala vyzvídat na matce, ta se zaškaredila a řekla: „O tomhle nebudeme mluvit.“

Takže to asi nebyly jenom sny.

Jednou, když matka s Jeanou odešly na nákupy a Zirri zůstala sama, pečlivě prohledala podlahu podél příčky oddělující halu od kuchyně. Hledala starou zaschlou krev. Po dlouhém zkoumání nabyla dojmu, že tam opravdu zůstalo pár podezřelých skvrnek.

Podívala se na časoměrný strojek, stojící na krbové římsě. Moc času už jí nezbyvalo. Musí si obléci velkou pracovní zástěru a nasadit pořádný čepec, aby se její rezavé lokny nepletly mezi titěrné součásti mechanických strojků. Když se postavila před zrcadlo a pohlédla do něj, vyjekla leknutím. Ze zrcadla se na ni díval Coelin Grabmüller.

Samozřejmě že to nebyl Coelin, ale ona sama.

Pochopila, proč jí Coelin připadal důvěrně známý. Ta

podoba byla nepopíratelná. Jako by byli sourozenci. Bratr a sestra.

Nevěděla co s tím. Těch záhad v jejím životě začínalo být přespříliš.

03

V několika příštích dnech si ujasňovala, o čem se to s Coelinem vlastně bavili. Uvědomila si, že s Coelinovými názory bytostně nesouhlasí. Obyvatelé Ohrad nejsou zvířata. Jsou to lidské bytosti.

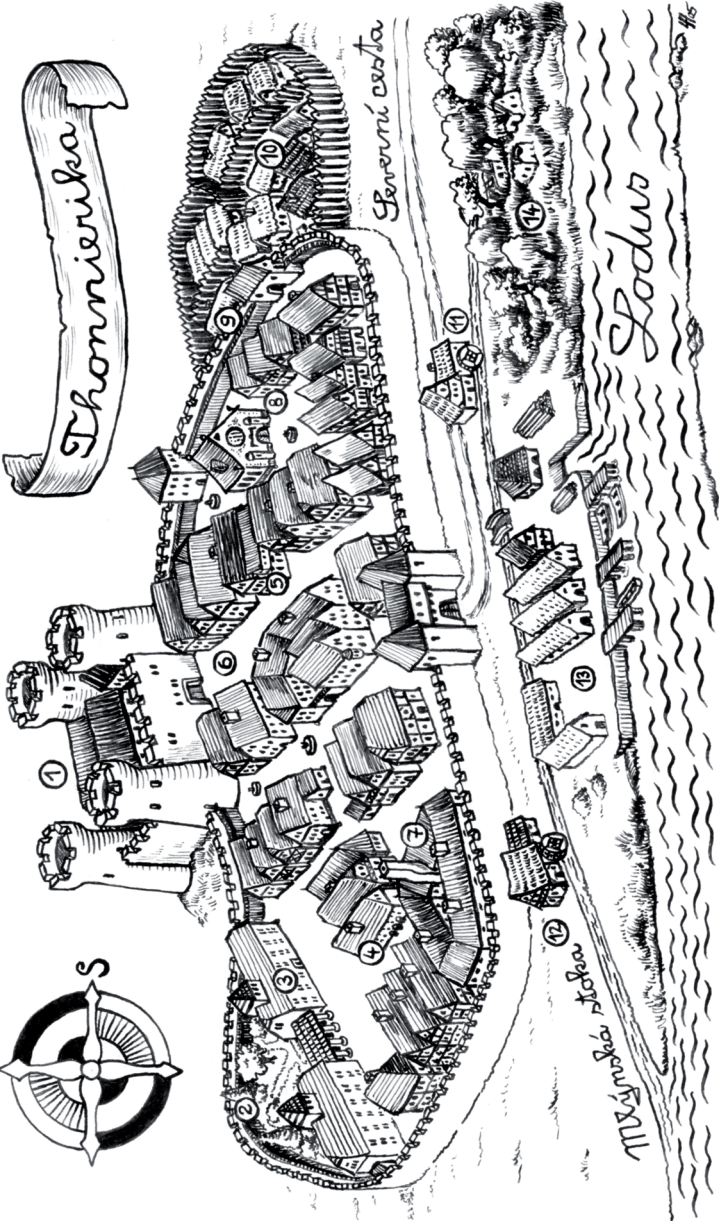
Jsou to lidé, kteří potřebují pomoc.

A kdo jim pomůže, když ne ona sama?

Došla k rozhodnutí. S vervou i s obezřetností, které jí byly vlastní, začala hledat spojence. Coelin Grabmüller nakonec uvidí, že všichni nejsou tak zatvrzelí jako on!

Thonneriska

Severní cesta

Loduv

Městský úřad v Praze

1 Stará permost - sídlo krále

2 Akademický park

3 Vysoké učení

4 Čtvrť Čechy

5 Čtvrť Fontány

6 Královský průchod

7 Bivovar

8 Jihové náměstí

9 Branka

10 Čtvrť Ochrady

11 Horní mlýn

12 Dolní mlýn

13 Dohy

14 Staré dohy - lužní les

WHS

Kapitola první

Plány a přípravy

Na jihu západě města stojí budovy Vysokého učení, které Thonnieriku tolik proslavilo. Vysoké učení má dobré jméno i dnes, do Thonnieriky přijíždí množství adeptů z Raiggia i z jiných velkých měst Impéria. Studují lékařství, přírodní vědy i filozofii. Od třicátých let hraničního letopočtu, kdy v Thonnierice proběhla náboženská revoluce, je součástí Vysokého učení i fakulta teologie.

Frank Ormond: Thonnierika

01

„Je tady návrh,“ řekla Zirri. „Využijeme zítřejší ceremonie a veřejně vystoupíme. Vyjádříme protest proti tomu, jak se zachází s obyvateli Ohrad.“

Rozhlédla se po okolostojících a s uspokojením

zaznamenala, že jí všichni visí na rtech. Pousmála se. Znovu se musela v duchu pochválit, jakým způsobem se jí podařilo zorganizovat spiklenecké schůzky. Uprostřed Akademického parku, všem na očích!

Za žlutnoucími keři, ze kterých už začalo opadávat listí, se zdvíhaly dvě oddělené budovy Vysokého učení, spojené zastřešenou promenádou. Na písčím vysypáných cestách korzovali lidé: studenti i obyvatelé Cechů a Fontán. Shlukovali se a debatovali, jen málokdo měl vůli pracovat, studovat či obchodovat. Schylovalo se k události, která se může stát historickým mezníkem. Čekala se návštěva císařského vyslance.

Na trávnících pobíhaly děti, což nebylo neobvyklé. Akademický park byl v Thonnierice jediným místem, kde se mohly vyřádit. Zirri, ač se věnovala spoluspiklencům, jedním okem sledovala malého Joachyma. Co chvíli, když běhal příliš rychle nebo když začínal být příliš hlučný, ho okřikla.

Spiklenců se tady dnes sešlo osm, pět chlapců a tři dívky. Dívky – a to včetně Zirri – měly dlouhé sukně, kabátky do pasu a zástěry s náprsenkami. Všem třem se zpod čepečků draly bohaté kadeře. Čepečky byly letos v módě – čím menší, tím lepší. V celém Akademickém parku však žádná jiná dívka neměla tak oslnivě rudé vlasy jako Zirri. Hořely jako oheň.

Pak se sem dostavili tři studenti Vysokého učení s nečistou pletí a odhodlaným leskem v očích, známí pod přezdívkami Keram, Petzi a Gompo. Byli oblečení do tmavých kazajek upnutých až ke krku a úzkých kalhot, na hlavy si narazili módní čepicoklobouky. Trojici doplňoval *mladší bratr* Heron, student posledního ročníku teologické fakulty.

Mladší bratr Heron byl starší než ostatní, nejspíš mu už minula dvacítka. Dostavil se sem v tmavém církevním

rouchu, ačkoliv ho ještě neměl předepsané. Bylo to od něj chytré, přítomnost nastávajícího kněze byla zárukou, že se v hloučku mladých lidí neprobírají žádné nepřístojnosti. Tvář neměl příliš hezkou, byl však ramenatý a vypadal mužně. Husté tmavé vlasy si nechal ustrihnout pod ušima, ještě mu je nevyholili na znamení vyššího svěcení. Zirri si už několikrát položila otázku, proč se vlastně bratr Heron vzdal budoucího rodinného života a zasvětil život službě Zářícímu. Měl nějaké vnuknutí? Zářící ho oslovil? Ukázal mu cestu?

Poslední spiklenec, osmý v pořadí, se Zirri nelíbil, vlastně ho dneska viděla poprvé. Přivedli ho Petzi a Keram a zaručili se za něj. Zirri ho nemohla poslat pryč, tím by ho naštvála a on by šel nejspíš žalovat. Takže ho tady musela strpět.

Tenhle nováček určitě nebyl student. Byl to mládenec zhruba jejího věku, tedy nějakých šestnáct nebo sedmnáct let. Oblékl si dlouhou pomačkanou halenu, která mu splývala téměř ke kolenům. Zpod haleny vykukovaly nohavice vytahanych kalhot a důkladná bagančata. Vypadal jako dělník z doků. Na hlavu si narazil čepici se štítkem, jako by vůbec nezaznamenal, že takovéhle čepice jsou dávno z módy. Širokou tvář měl porostlou osamělými černými chloupky příliš měkkými na to, aby se jim dalo říkat vousy. Keram a Petzi ho představili nějak jako Wenzla. To vypadalo jako skutečné jméno. Nehodilo se k jejich přezdívám.

Zirri měla pocit, že Wenzla zná od vidění, nejspíš ho potkávala v Cechách. Takových jako on tam bylo plno, zírali na ni a někdy i pokřikovali. Nechtěla si pamatovat ani jejich tváře, ani jména.

Jak probíhala schůzka, věnovala Wenzlovi několik nevlídných pohledů, on se však neustále usmíval. Skoro to vypadalo, že se usmívá *drze a naschvál*.

„Je to narychlo,“ řekla spoluspiklencům. „Nevím, jestli máme dost času na přípravu...“

„Lepší příležitost už mít nebudeme,“ řekl obtloustlý student práv přezdívaný Gompo. „Už jsme to probírali tolikrát, tak do toho teď šlápneme, no ne?“

„Ohradáci potřebují naši pomoc,“ přidal se Petzi, pořizek s dvojicí rudých vřídků poblíž bambulovitého nosu. „A kdo jinej jim pomůže, když ne my?“

„Já s Petzim přes noc vyrobíme transparenty, ráno je rozdáme spolužákům,“ řekl hubený student filozofie přezdívaný Keram. „A co ty, Gompo? Mluvil jsi s lidma od vás?“

Obtloustlý Gompo pokrčil rameny: „Mluvil. Pár jsem jich přesvědčil, ale neměl jsem takovej úspěch jako vy na fakultě filozofie. To víte, budoucí právníci,“ dodal omluvně.

„Já a Petzi máme seznam spolehlivejch kluků, kteří mají podobný názory jako my,“ pochlubil se Keram. „Je jich přes třicet!“

Zirri zvedla ukazovák: „Pozor! Toto je spiknutí! Nesmíme své záměry odhalit dřív, než nastane pravá chvíle!“

„Jasně,“ přikývl Petzi. „Profesoři by nám to mohli zatrhnout. Uděláme transparenty svinovací a roztáhneme je až na náměstí.“

„Výborně,“ pochválila ho Zirri.

Petzi zrudl. Všiml si, že si mladá spiklenkyně, dívka v dlouhé pruhované sukni, světlé halence a zástěrcce s náprsenkou, zkoumavě prohlíží jeho dva vřídky. Udělal pohyb, jako by si je chtěl zakrýt, ale nedokončil ho.

„Až budete psát transparenty,“ řekla Zirri, „mějte na paměti, co je naším cílem. Chceme upozornit, že obyvatelé Ohrad jsou naši spoluobčané. Jsou chudí, no a co? Byli to především oni, kdo krvácel ve válkách s vévodstvím. Byli to členové jejich rodin, kdo umíral na polích pod Selkidou.“

Student přezdívaný Keram vytáhl z kapsy papír a pisátko a udělal si pár poznámek.

„S těma transparentama vám pomůžu,“ řekl Gompo. „Ale na právech toho víc nesvedu.“

„Hele, Gompo,“ zeptal se budoucího právníka Petzi, „už se ví, proč sem císařskej vyslanec vůbec přijede?“

„Je to oficiální návštěva,“ potrásl hlavou Gompo, až se mu posunul čepicoklobouk. „Jenže asi nebude úplně oficiální. Na právnický fakultě kolujou různé dohady. Vyslanec možná bude trvat na tom, abysme dodrželi starý smlouvy a dohody.“

„Jaký smlouvy?“

„Ty, který se uzavřely před deseti roky,“ vysvětlil Gompo. „Před válkou v Gordonově zemi.“

„To by chtěli, aby se naším králem stal ten šestnáctiletý kluk z vévodství?“

„Chtít můžou,“ rozohnil se Gompo, „ale bude jim to prdlajs platný. Když se ty smlouvy uzavíraly, byla jiná situace. Stejně se tenkrát nepředpokládalo, že se ten kluk dožije dospělosti...“

„Císařský vyslanec se prý loni oženil s regentkou Sylvíí Viktorinou,“ řekla jedna z dívenek přezdívaná Mimi. „Konečně.“

„Po tolika letech?“ ozvala se ta druhá, zvaná Bibi. „Že jim to stálo za to...“

Gompo předvedl své právnické znalosti: „Tohle je samozřejmě střet zájmů. Císařskej vyslanec byl jedním ze signatářů, a teď se, ehm, spříznil s dalším signatářem, s paní Sylvíí Viktorinou. Na právech jde jeden hlas, že pokud vyslanec vznesе požadavky, tak je šmahem odmítneme. Teda ne my na právech, ale zástupci města. Odmítnou to. Sňatkem vyslance s paní Sylvíí Viktorinou jsou starý smlouvy zneplatněný.“

Nadechl se, jako by chtěl ještě něco říct, do pauzy však vpadl *mladší bratr* Heron: „Král se vrátí.“

Mladší bratr Heron na schůzkách obvykle jen tak

postával s rukama zastrčenýma do protilehlých rukávů svého roucha, když však něco řekl, mělo to váhu. A teď řekl tohle: *král se vrátí*.

Petzi namítl: „Bylo by pěkný, kdyby se král vrátil, ale není už deset let pryč? Proč by se měl vracet zrovna teď?“

„Král je zklamaný,“ řekl mladší bratr Heron zvolna. „Před deseti lety byl spiklenci uvězněn. Podařilo se mu sice uniknout, ale zahořkl. Kdo by také nezahořkl, že? Jeho nepřátelé však ztratili sílu a teď, po smrti předsedy Stuarta Grimma, i skutečnou moc. Král se vrátí, ale až bude vědět, že si jeho návrat toužebně přeje celá Thonnierika. A on se vrátí. Pak budou všechny potíže vyřešeny.“

„No,“ připustil Gompo, „kdyby se vrátil král, bylo by to z právního hlediska čistý. Toho kluka z Barro bysme mohli poslat do, hm, zpátky do Barro.“

„Dokud v Arkastii ještě vládl král,“ vrátila se Zirri k původnímu tématu, „byly Ohrady normální městskou čtvrtí. Chudou, možná trochu zanedbanou, ale víceméně bezpečnou. Vyjádřením podpory obyvatelům Ohrad neuděláme nic špatného.“

V tu chvíli vstoupil do debaty nováček, či spíše vetřelec Wenzl. „N-nebylo by l-lepší, kdyby lidi z O-ohrad p-přišli na n-náměstí o-osobně?“ nadhodil.

On zadržává! uvědomila si Zirri. *Zadržává! Tohle nám ještě chybělo...*

Prísně se na něj zadívala. „Lidé z Ohrad nebudou k ceremonii připuštěni,“ řekla. „To přece víte. Vůbec nebudou vpuštěni do města. I proti tomu budeme protestovat. Nelíbí se nám, že se s lidmi z Ohrad zachází jako s divokými zvířaty.“

Mládenec se nepřestával usmívat: „D-dokázal bych zařídit, aby se d-dostali až na n-náměstí. Oni by k tomu pak m-mohli říct svoje.“

„To je nesmysl!“ vybuchla Zirri. „Branka je už několik

dní zavřená! Hlavní bránou je do města nepustí! Mezi hradbou a mlýnským náhonem byl dokonce vybudován zátaras! Hlídadí tam vojáci!“

„D-dokázal bych je sem d-dostat j-jinudy než h-hlavní b-bránou.“

„Wenzl by to dokázal,“ vmísil se do hovoru dvouvrídkový Petzi. „Já věřím, že jo. Našel by lidem z Ohrad cestu.“

„Kdybysme jim zajistili účast na náměstí, tak bysme od transparentů a protestů postoupili o další krok,“ řekl Keram. „O pořádně velkéj krok.“

Zirri pochopila, že se jí situace vymyká z rukou. Zároveň pociťovala sílíci vzrušení. Kdyby se na Trhové náměstí dostala část obyvatel Ohrad, bylo by to mnohem účinnější než nějaké skandování hesel a mávání popsanými papíry.

Zadávala se na studenta teologie: „Co na to říkáte, bratře Herone?“

Nastávající kněz rozvážně řekl: „I obyvatelé Ohrad jsou dětmi Zářícího. I oni si zaslouží úctu. Je jejich právem, aby se alespoň malá část z nich zúčastnila vítání císařova vyslance... Myslím si však, že náš přítel Wenzl má přehnané představy o svých možnostech. Do města nebude v příštích dnech vpuštěn nikdo z Ohrad.“

Nováček se nepřestával usmívat: „D-dostanou se sem, proč by se n-nedostali.“

„Když Wenzl říká, že je sem propašuje, tak se mu to taky povede,“ zastal se ho Petzi. „Dokáže obstarat úplně všechno.“

„To d-dokážu,“ přikývl vetřelec.

„Tohle přece nemyslíte vážně!“ vyhrkl student právnické fakulty Gompo. „Transparenty jsou jedna věc, ale přitáhnout do města Ohradáky? Tím bysme porušili nařízení Rady! To by nás pak mohli pěkně skřípnout!“

„Aha,“ zarazil se Keram. „Tohle mě nenapadlo...“

Od promenády sem dolehly údery zvonu. Jeden po

druhém zazněly tři. „Budu muset jít,“ škulba sebou jedna z dívek. „Už takhle jsem se zdržela a dostanu vyhubováno.“

„Skončíme to,“ přikývla Zirri.

„S těma Ohradákama to asi nepůjde, co?“ zeptal se Petzi.

„Když n-nehcete, tak n-nehcete,“ pokrčil rameny Wenzl.

„Děkuji vám za účast,“ řekla ještě Zirri. „Děkuji vám za práci, kterou konáte...“ Jenže ostatní se už rozcházeli. Uklonili se jí na pozdrav, někteří i něco řekli. A šli pryč.

Zirri pociťovala zklamání. Veškeré nadšení bylo to tam.

Zavolala malého Joachyma, a když k ní přiběhl, utřela mu nudli. Popadla ho za ruku a vydali se domů. Když procházeli vysokou zastřešenou promenádou, zahlédla na jednom z masivních sloupů leták s nápisem:

KRÁL SE VRÁTÍ

Aby bylo jasné, o jakém králi je řeč, byl na letáku vyobrazen starší muž s plnovousem. Levou tvář měl trochu zešikmenou, což byl možná záměr a možná kreslířova neobratnost. Na hlavě mu seděla jednoduchá koruna: obruč s krátkými, vzhůru trčícími hroty.

Takovéhle letáky se v poslední době objevovaly všude. Městská garda je nechotně odstraňovala, ale ony se tam pokaždé objevily znovu.

Od jednoho sloupu promenády se oddělila zavalitá postava v plandavé haleně. Zadržávající Wenzl. Připojil se k Zirri a řekl: „M-máme společnou cestu.“

Otočila se k němu, aby ho odbyla.

„O-opravdu jste r-rozlouskla ten zámek starýho B-Branvicka?“ zeptal se.

„Cože?“ vyhrkla.

„No, ten starej zámek, se kterým si celý g-generace m-mechaniků n-nevěděly rady. V-velkej zámek zvanéj Samá rez. Cechama jde j-jeden hlas, že jste ho o-otevřela.“

„Ano, odemkla jsem ho,“ připustila.
„Chtěl jsem vám n-nabídnout obchod. N-nevyšlo to.“
„Obchod?“ podivila se.
„Jo. P-potřebujeme o-otevřít pár zámků. Tak jsem vám n-nabídl ty O-ohradáky.“
„Stejně byste je nepřivedl,“ odsekla.
„Ale p-přivedl, to v-víte, že jo...“
„Jestli chcete otevřít nějaké zámky, obraťte se přímo na mistra Branvicka. Nebudu nic dělat za jeho zády.“
„T-třeba se ještě d-dohodneme,“ zazubil se.
„S vámi se dohadovat nebudu,“ vmetla mu do tváře.
„A vůbec, obtěžujete mě!“
Z tváře mu zmizel úsměv. „Tak to se o-omlouvám,“ řekl.
„O-obtěžovat jsem n-nechtěl...“
Zůstal stát, Zirri šla dál. Už se o něj nestarala.

02

Thornel Schank se nastrojil do obleku, který vypadal tak trochu lovecky, ale především draze. Skládal se z kabátce zdobeného našitými pásy černého sametu a z jelenicových kalhot. Obul si rádobyelfské mucklutiny, vysoké až nad kolena, které si přivezl z Nového Pohraničí. Aby dokázal svou nezávislost, chodil Thonnierikou prostovlasý. Dlouhé tmavé vlasy si začesával za uši, pod spodním rtem si pěstoval pramínek vousů, jinak měl tváře hladce oholené.

Kabátec si přepásal širokým zdobeným opaskem, na který si zavěsil pochvu s krátkým mečem. Na hrudi mu visel emblém, šikovně sestavený z několika šupin staré šupinové vesty. Zvěstoval kolemjdoucím, že Thornel je dočasným členem thonnierických ozbrojených sil.

Právě si vykračoval směrem k městské bráně, když za zády uslyšel cvakání kopyt. Ohlédl se. Uviděl pětici jezdců

a raději jim uhnul z cesty. Ne, že by byl zvyklý každému uhýbat, ale tihle jezdcí vypadali drsně. I v tomhle teplém podzimním odpoledni byli navlečení do kroužkového pleťova, probíjené kůže a těžkých vlněných pláštů. U sedel i na zádech měli zavěšenou výzbroj: meče i okované palice, krátký prolamovaný luk a toulec se šípy, prostě každý to, s čím byl zvyklý zacházet. Nepatřili k městské gardě, tím si byl Thornel jistý. Ostatně, kdo z městské gardy kdy jezdil na koni? Nikdo.

Stejně měl pocit, že už je někde viděl.

Když ho minuli, pokračoval v cestě. Prošel městskou bránou a ocitl se na zdupaném pásu země, který se rozprostíral mezi městskou hradbou a mlýnským náhonem. Nalevo, směrem k severu, odbočovala takzvaná Severní cesta. Míjela chudinskou čtvrť Ohrady a propojovala farmy, rozprostírající se na pravém břehu Lodusu. Dříve vedla až do pevnosti Rudenrog, teď končila v Glen Karhò, i tak měla na délku přes sto mil.

Severní cestu teď přetínal zátaras ze zahrocených tyčí. Na jedné straně se opíral o vysokou městskou hradbu, na druhé straně končil u Mlýnské stoky. Dlouhé zašpičatělé haluze, podepřené kůly, byly namířené na sever, jako by odtamtud měla přitáhnout nepřátelská armáda. Zátaras střežil oddíl vojáků.

Průchodem v zátarasu se právě pokoušela projít karavana, sestávající z několika mužů, čtyř mezků a jedné dvoukolové káry. Thornel zaslechl hlas desátníka, jak říká: „Nemůžu vám poskytnout eskortu. Všichni moji lidé jsou zaměstnáni jinde.“

„Eskortu nepotřebujeme,“ ozvalo se z karavany.

„Zasraný manévry,“ řekl někdo jiný. Desátník to přešlechl a pokračoval: „Raději hned uhněte z cesty, držte se u náhonu. Za chvíli vejdete mezi keře, je tam cestička. Třeba vás Ohradáci nezahlédnou.“

„My si poradíme,“ ozvalo se z karavany. „Ohradáci sem, Ohradáci tam, tak už nás konečně přestaňte zdržovat...“

Thornel se podíval směrem k Lodusu. Řeku samotnou odsud neviděl, zahlédl však střechy nízkých přístavních budov. Jezdci, kterým před chvílí uhýbal, už přešli most přes Mlýnskou stoku a právě mizeli mezi baráky říčního přístaviště. Thornel zauvažoval, kam asi mají namířeno. Zřejmě na pontonový most a pak dál směrem na Selkidu.

Proč vůbec odjíždějí? napadlo ho. Na zítřek je připravena ceremonie, která si vyžádá účast všech příslušníků ozbrojených sil... Co je to vůbec za lidi... a kde je vlastně Coelin? To mě sem vytáhl a sám se někde zapomněl?

Nechal jezdce být. Svého přítele nikde neviděl, proto se obrátil na vojáka, který se opodál opíral o kopí. „Hej, dobrý muži,“ oslovil ho. „Hledám Coelina Grabmüllera.“

Voják byl už postarší, jeho potrhaná kroužková košile i pomačkaný železný klobouk vypadaly, že pamatují předminulou válku s vévodstvím Barro. S nelibostí pohlédl na Thornelův pěkný oblek, pak si všiml emblému na Thornelově hrudi a zjistil, že Thornel je vlastně jeho spolumojovník. Mezi městskou gardou a arkastskou armádou nebyly v těchto dnech žádné rozpory, oba útvary teď spadaly pod jednotné velení a pozvolna začínaly splývat.

„Koho že hledáš?“ zahuhlal. „Toho namyšleného a naporáděného kluka?“

„To bude on,“ přikývl Thornel.

„Najdeš ho támhle u náhonu,“ řekl voják. „Za tou skru máží.“

„Z celého srdce vám děkuji, dobrý muži,“ řekl Thornel. Vykročil, aby se obloukem vyhnul karavaně. Když ji obešel, konečně uviděl svého přítele.

Vlastně se naposledy setkali na pohřbu Thornelova otce, a to bylo před půl druhým rokem. Za tu dobu se Coelin změnil. Ne, že by vyrostl, i teď byl o hlavu nižší

než Thornel. Vypadal však nebezpečně – jako naleštěný a dokonale nabroušený hraničářský nůž. Tím, jak se tvářil, a koneckonců i držením těla dával Coelin najevo, že si nenechá nic líbit.

Oblékl se do matné kroužkové košile, uštrikované z tak tenkých drátků, že by mu v boji snad ani nemohla poskytnout ochranu. Kroužkovou košili měl přepásanou, u pasu mu viselo cosi mezi dýkou a mečíkem. Na světlých, takřka popelavých vlasech mu našišato seděl malý baret se sojčím pírkem. Slušel mu. Kdyby Thornela donutili, aby nosil pokrývku hlavy, opatřil by si něco podobného.

Vypadal elfsky. Ano, Coelinovi rozhodně kolovala v žilách nějaká ta kapka elfské krve. Dřív si to Thornel neuvědomoval, avšak v Novém Pohraničí potkal plno elfoldských míšenců a všiml si aury, která z nich vyzařovala. Ta samá aura teď obklopovala i Coelina.

Když Coelin uviděl Thornela, vykročil mu vstříc: „Děkuji, že jste **vyslyšel** mou prosbu, příteli,“ řekl.

Thornel přehnaným způsobem naznačil údiv: „Vykání?“

Coelin se mu zadíval do očí: „Už nejsme **děti**, příteli. Musíme dodržovat pravidla, abychom **ukázali** těm, hm,“ kývl ke shluku vojáků, „jak vypadá **opravdová** zdvořilost.“

„Když vykání, tak vykání,“ pokrčil Thornel rameny. Teatrálně se rozhlédl: „Kde je Bubo? Chtěl bych se s ním pozdravit.“

Bubo, nařvaný a holohlavý týpek, býval Coelinovým osobním sluhou a strážcem. Mnohokrát si jako děti užili spoustu zábavy, když se Bubovi pokoušeli zmizet v městských uličkách. Občas se jim to i povedlo.

„Bubo mě již **nedoprovází**,“ vysvětlil Coelin. „Už **nepotřebuji** osobního strážce. **Dokážu** se o sebe postarat sám.“

Thornel musel v duchu uznat, že Coelin také dokáže porušovat zvyklosti. V Thonnierice pořád ještě platilo, že čím je ta která osoba významnější, tím více sluhů a strážců

ji následuje. Neprojevilo však uznání nahlas. Místo toho natáhl levici a poplácal nejbližší kůl, vyztužující zátaras.

„Docela jste s tím pohnuli. Procházel jsem tudy předevčírem, a ještě tu nic nebylo.“

„Je to *jednoduchá* konstrukce,“ řekl Coelin. „Naprostou *stejný* zátaras postavili naši vojáci na krvavých polích pod Selkidou. *Zastavili* jím železnou jízdu Ferdinanda la Barro.“

Thornel se přehnaným způsobem podivil: „Cože? Zastavili je pomocí zátarasů? Já myslel, že je zastavili pomocí samostřílů... Já hlupák! Takže to nebyly samostříly, ale zátarasy! Jak jsem mohl celé roky žít v takovém bludu?“

Coelin se mu upřeně díval do očí a mlčel. Byl na Thornelovy mnohomluvné výklady zvyklý. Thornel si už od dětství liboval v komplikovaných souvětích, která střídal s hantýrkou, odposlouchanou od řadových gardistů.

„No,“ řekl Thornel, „musíme doufat, že tím zastavíme lůzu z Ohrad, i kdyby se sem přihrnula jízda na svých vyhublých kozách a ještě hubenějších prasatech... Situace musí být zoufalá, když přibrali i nás dva.“

Coelin nadzdvihl obočí: „Jak to myslíte, Thorneli?“

„Vždyť se na nás podívejte, Coeline! Jsme ještě kluci!“

„Jsme dost staří, abychom *veleli* mužům,“ ohradil se Coelin.

Thornel zavrtěl hlavou. „Snadno se může stát, že přijdeme k úhoně nejen my dva, ale i ti nešťastníci, které nám půjčili na hraní.“

„Já *obstojím* v každé situaci. Tím jsem si *jistý*.“

„Nebudeme se přít,“ pokrčil Thornel rameny. „Z jakého důvodu si se mnou přejete mluvit, pane Coeline, můj příteli z dětských her?“

„Prý jste se právě vrátil z *Nového* Pohraničí, Thorneli.“

„Jo, právě jsem se vrátil.“

„Přihlásil jste se jako *dobrovolník* do služeb města.“

Thornel se pousmál: „Podepsal jsem závazek jen dočasně. Na pět tejdnu. Na delší dobu teď stejně nenajímají.“

„Je to čestná služba, *příteli*,“ řekl Coelin. „Služba městu. Já sloužím zadarmo, čímž se samozřejmě nechci vychloubat. Pokud jste ve *finanční* nouzi, nabízím vám *nezištnou* pomoc.“

Thornel mávl rukou: „Peněz mám dost, díky za nabídku. Nevzal jsem to kvůli žoldu, myslel jsem si, že ve službě potkám pár známejch a zavzpomínáme na starý časy. Jenže z bejvalý městský gardy nezůstal kámen na kameni, starý gardisty propustili ze služby a všude se teď hemží vojáci z Pohraničí v těch svejch plechem pobitejch kabátech.“

„Vím, že jste otci *vypomáhal* už jako malý chlapec, Thorneli. Záležitosti týkající se *výcviku* i organizace máte v malíčku. Arkastské ozbrojené složky *potřebují* mladou krev. Mohl bych vám *zajistit* důstojnickou hodnost. Samozřejmě by to bylo bez *stálého* platu, ale postaral bych se vám o kompenzaci.“

Thornel pokrčil rameny: „Vrátil jsem se domů jen proto, abych tady přezimoval. Na jaře znova vyrazím do Pohraničí. Tentokrát do toho opravdovýho...“

„Nebudu na vás *naléhat*, příteli... Teď se vás zeptám, znáte muže *jménem* Joselin Backer?“

„Koho že?“

„Měl jsem za to, Thorneli, že jste *pobýval* ve městě jménem Šťastná Náhoda. Joselin Backer *býval* tamním královým místodržícím...“

„Cože?... Jo tenhle! Už chápu. Ten se ale jmenuje Josy Bergman.“

„Ano. To je on. Pobýval ve Šťastné Náhodě pod *jiným* jménem... Znal jste ho *dobře*?“

„Ani moc ne... párkrát jsem ho potkal, to jo, Šťastná Náhoda není zase tak velká.“

„Byl jste u toho, když ho *zatklí*?“

„Viděl jsem to. Byl to samozřejmě rozruch. Přicválal oddíl jezdců, Josyho Bergmana vytáhli z úřadu a odvezli... Poslyšte, Coeline, ta pětice jezdců, která před chvílí projela kolem! To byli oni! Jedni z těch, kteří Bergmana odvěkli!“

„Je to *možné*,“ přikývl Coelin. „Vlastně je to *pravděpodobné*... Takže byste Josyho Bergmana *poznal*, kdybyste ho *viděl*?“

„Jo, to jo. Byl to chlápek přes čtyřicet s takovým kulatým měsíčkovským obličejem.“

„Prý tam působil jako místodržící *celá* léta.“

„Možná deset let. Prej tam byl od samýho začátku, co Šťastná Náhoda vznikla.“

„Joselin Backer je *čestný* muž,“ řekl Coelin. „Svědomitě *vykonával* úřad králova místodržícího. Přesto ho *zostudili*. Odvěkli ho v poutech.“

Thornel pokrčil rameny: „Prý byl věrný králi. Byl to králův muž. Ve Šťastné Náhodě se pak říkalo, že má informace, kde se král ukrývá.“

„Král se vrátí,“ nadhodil Coelin.

„No a co? Pokud se vrátí až na jaře, tak já už tady nebudu. Nepotkám se s ním.“

„Nezlehčujte to, Thorneli,“ vyhrkl Coelin nakvašeně. „Vím, co si o králi *myslíte*. Je mi jasné, co vám o něm *řekli*. Jsou to však jen *pomluvy*! Lži!“

„Možná to jsou lži,“ připustil Thornel. „Jsou to tak šílené povídačky, že jim nedokážu uvěřit... No a co?“

„Joselin Backer je tady, v Thonnierice. *Tajně* ho vězní ve Staré pevnosti. Aní ho *nepostavili* před soud. Nikdo neví, že tam je.“

„Někdo to asi ví, když to víte vy, Coeline,“ namítl Thornel.

„Ano, máte pravdu, Thorneli. *Někdo* to ví.“

„Co je to vůbec za lidi, kteří ho vězní?“

„Je to vyčleněný oddíl, který podléhal *přímo* předsedovi královské Rady Stuartu Grimmovi. Po smrti předsedy Grimma se stali *reliktem*. Operují na vlastní pěst a *nikomu* se nezodpovídají. Pokud mají *nějakého* velitele, tak v Barge.“

„Aha... a co já s tím?“

„Chci Joselina Backera *osvobodit*, Thorneli. Sám to nedokážu, potřebuji pomoc. Ptám se vás, Thorneli: *pomůžete* mi?“

„Ehm... cože? Vzpomínáte si, Coeline, jak jsme utekli Bubovi a pak jsme se pustili do propátrávání městské kanalizace? Nevím, jak jste dopadl vy, ale táta mi napraskal, že jsem si nemohl tejden sednout. Tohle by mohlo dopadnout hůř. Mnohem hůř.“

Coelin se mu upřeně díval do očí. „Tamto byla *dětská* hra,“ řekl. „Teď jsme *dospělí*. Joselin Backer je *čestný* muž, kterého protiprávně vězní. Nejspíš ho i mučí. Chci ho *osvobodit*, ale pro samotného člověka to je *nesmírně* obtížné. Ptám se vás, Thorneli, pomůžete mi?“

Thornel potřásl hlavou. „Coeline, ty šílenče, cos to zase vymyslel za pitomost? Do čeho mě to chceš zase namočit?... Jasně že ti pomůžu! Nenechám tě v tom samotného ani tentokrát...“

Chtěl ještě něco dodat, raději však zmlkl. Uviděl, že pár kroků od nich stojí mládenec v dlouhé haleně a s našišato nasazenou čepicí se štítkem.

„Jsem vám *nesmírně* vděčný, příteli,“ řekl Coelin. Kývl k mládenci v haleně: „Přibereme i jeho, jmenuje se Wenzl Chicker. Je to *velice* schopný mladý muž.“

„Aha... já Wenzla znám. V minulosti jsem s ním měl pár kšeftíků... Takže jsme všichni? Tři bojovníci za spravedlnost? Jdeme na to? Teď hned?“

„Samozřejmě že ne!“ ohradil se Coelin. „Něco *takového* se nedá provést za denního světla. Můžete nám být k *dispozici* v noci?“

„V noci mám volno. Nastupuju do služby až za svítání. Z celý tý parády neuvidím vůbec nic, protože budu hlídat Branku.“

„Pak se pro vás *zastavíme* před půlnocí, Thorneli. Zajdeme k vám domů. Buďte *připraven*, příteli.“

„Stejně jsem na dnešní noc neměl nic naplánovaného,“ řekl Thornel. „Teda kromě spaní.“

Kývl na pozdrav a šel.

Odbočil ostře doleva, aby se vyhnul karavaně, která se stále ještě pasírovala průchodem. Vlastně se vrátil pár kroků zpět a zaslechl část rozhovoru mezi Coelinem a Wenzlem.

„O-omrkl jsem to,“ říkal právě Wenzl Chicker. Při řeči znatelně zadržával. „Je tam zámek. N-neznáte n-nějakýho zámečníka, p-pane?“

Pak už se Thornel vzdálil natolik, že nic nezaslechl.

03

Pětice jezdců, která vyjela z Thonnieriky, urazila ostrou jízdou patnáct mil. Pak zvolnili. Pokaždé, když cesta přecházela návrší, se zastavili a důkladně se rozhlédli. Krajina byla zvlněná, přehledná, vypadala jako pestrobarevný povlak na peřinu. Střídala se tady políčka, louky, pastviny, háje i lesíky. Strniště měla matně žlutou barvu, jinde už zorali a barva se přelila do temné hnědi.

Z doprovodu císařského vyslance dosud nezahlédli ani človíčka.

„Kapitáne!“ křikl zničehonic hubený Čeveris. „Zastavte!“

Kapitán Ivar, vousatý čtyřicátník v kroužkové košili

s dlouhými prošeďivělými vlasy svázanými do culíku, zarazil koně. „Co se děje?“

„Něco tu je,“ řekl Čeveris. „Něco nebo někdo.“

Kapitán Ivar se postavil ve třmenech. Rozhlédl se. Ze své pozice viděl tři nebo čtyři vzdálené farmy, rovnoměrně rozmístěné u potoků v údolíčkách – a jinak nic. Žádný císařský vyslanec. Žádný vyslancův doprovod, který měl čítat nejméně třicet lidí.

„Měli jsme se s nimi sejít tady a teď,“ řekl chraplavě. „Není po nich ani vidu, ani slechu. To se mi nelíbí.“

„Jsou tady, kapitáne. Táhle! Vidíte toho stařečka?“ ukázal Čeveris.

Uprostřed pastviny, sto kroků od rozježděné cesty, seděl na balvanu stařeček v plášti s kapucí. Zvědavě je pozoroval, v ruce držel pasteveckou hůl, která ho dvojnásobně převyšovala. Dalších sto kroků za stařečkem se na nizounkém návrší rozprostíral malý lesík.

„Je to jen pasák koz,“ namítl jiný voják. „Chceš se ho zeptat, jestli kolem neprojela kolona císařského vyslance?“

„Kde vidíš nějaký kozy, chytráku?“ zasmál se Čeveris.

„Kozy? Vždyť tam... přísahal bych, že tam nějaký byly...“

„To jsou elfský kouzla,“ vysvětlil mu Čeveris. „Iluze!“

Otočil koně do pastviny a pobídl ho do klusu. „Neschovávej se, Kuličko!“ vykřikoval za jízdy. „Vím o tobě!“

Během chvilky byl u stařečka s holí. Ten se mezitím postavil, hůl ho stále převyšovala. Vlastně to nebyla hůl, ale pterrská zbraň zvaná scorch s dlouhou čepelí omotanou řídkou pytlovinou.

Stařeček si stáhl kápi dozadu, ukázala se nakrátko ostříhaná hlava starého muže, kterému se již přiblížila sedmdesátka.

Čeveris seskočil z koně. „Kapitáne Harsi,“ řekl. „Hledáme vás.“

Vedle starého muže se zničehonic objevila zavalitá bytůstka, oblečená do dlouhé jelenicové haleny s trásněmi. Podle dlouhých uší se dalo poznat, že je to čistokrevná elfka. Elfky bývají štíhlé a půvabné, tahle však měla ke štíhlosti daleko. Její přezdívkou, Kulička, se k ní náramně hodila.

„Že vám to ale trvalo,“ řekla chraptivým hlasem. Ukázala na Čeverise: „Tebe znám! Říkali ti Kluk!“

„A říkají mi tak pořád, i když je mi skoro čtyřicet!... Taky tě rád vidím, Kuličko.“

Zaškaredila se. „Tu přezdívkou už nemám ráda. Jmenuju se Hewig. Zapamatuj si to, Kluku.“

Ostatní jezdci už byli u nich, seskakovali z koní. „Tohle je kapitán Ruderick Atwod Hars,“ představil starého muže Čeveris. „Vešel mi ve válce v Gordonově zemi.“

Kapitán Ivar se uklonil: „Těší mě, kapitáne Harsi. Slyšel jsem o vás... máme se tady setkat s císařským vyslancem.“

„Taky mě těší,“ přikývl starý muž. „Táboříme támhle pod těmi stromy, jsme tam už od předvčerejška.“

Kapitán Ivar užasl: „V tom lesíku? Od předvčerejška? Jak to, že vás tam nikdo neobjevil?... Jak jste se tam vůbec dostali nepozorovaně?“

„Člověci!“ vyprskla *zakulacená* elfka. „Jsou slepí a hluchší. Neuvidí armádu, ani kdyby jim putovala přímo před nosem.“

Rodinné záležitosti

Thonnierika byla nejsevernější výspou Impéria a tou také mohla zůstat – bezvýznamnou pevností v pustinách. Asi šedesát let před začátkem hraničního letopočtu byl do Thonnieriky vypovězen mladší císařův bratr Arkast. Přes usilovné pátrání jsem nezjistil, čím se Arkast provinil, ani proč byl potrestán právě tímto způsobem, tedy vyhnanstvím. Jisté však je, že Arkast nesložil ruce do klína. Během několika let změnil Thonnieriku k nepoznání. Sám Arkast prý na břehu Lodusu vlastnoručně vytyčil široké ulice. Z dubů a modřínů vyrobili tesaři mohutné trámy, z nichž sroubili kostry domů. Prostor mezi trámy vyplnili zedníci zdíkem z černé ruly. Pokrývači pobili střechy dřevěnými šindeli či šablonami ze štípané břidlice. Viditelné trámy i šindele natřeli hovězí krví a jejich potomci tyto krvavé nátěry pravidelně obnovují již dvě stovky let. Zdá se, že nátěry jsou tím nejúčinnějším prostředkem proti požárům. Za dvě století sice v Thonnierice tu a tam vyhořel

nějaký dům, ale nikdy se oheň nepřenesl na sousední budovy.

Temná rula i zčernalé trámy jsou pro Thonnieriku charakteristické. V Raiggiu se jí proto říká Temné město.

Frank Ormond: Thonnierika

01

Zirri dovedla malého Joachyma do domu Oberfalzerových. Když vešla do haly, uviděla, že za stolem sedí její matka a Zilianina starší sestra. Když s hošíkem vstoupili, obě zmlkly, bylo však znát, že se před chvílí o něco přely. Nejspíš o politiku. Na tom nebylo nic divného, o politice se teď debatovalo na každém nároží. Příznivci sloučení s vévodstvím Barro se hádali s těmi, kteří si přáli návrat krále. Byli i tací, kteří prosazovali samostatnou Arkastii řízenou nově zvolenou Radou. Takovéhle debaty trvaly už několik týdnů a víceméně se očekávalo, že vyvrcholí zítřejším příjezdem císařského vyslance. Pak, až vejde ve známost, jaké požadavky vyslanec přivezl, se situace nejspíš uklidní.

Hošík dostal svačinu, při jídle přerývaně vykládal, co všechno se přihodilo v Akademickém parku. Dospělí se rozsadili kolem a s úsměvem ho poslouchali. Čtyřletý Joachym byl jejich pýchou a nadějí.

Zirri samotná si sedla na štokrlátko. Na chvíli měla pocit, že se vrátila zpátky do dětských dob, kdy byl tenhle dům plný rámusu, radosti a štěstí.

Když se hošík nasvačil, sestra ho odvedla k sobě domů. Jen co za nimi zapadly dveře, poslala matka hospodyně na pozdní nákup. Zirri bylo jasné, že si s ní chce matka promluvit o samotě. A taky že ano.

Posadila se na kanapíčko naproti Zirri. Složila ruce na krajkovou zástěru a řekla: „Děláš nám ostudu, Ziliano.“

Na to, že už byla babičkou, vypadala Zilke Oberfalzerová pořád dobře. Držela se zpřímá, v tváři neměla skoro žádné vrásky. Zpod důstojného čepce se jí stejně jako Zirri draly neposlušné rudé kadeře. I dnes si oblékla modrobíle pruhované šaty, dlouhé až na zem, doplněné širokou zástěrou hospodyně.

S rukama sepjatýma v klíně se dívala na Zirri. V očích měla hněv, smutek a zklamání. „Děláš nám ostudu,“ zopakovala.

„Já? Jak to myslíš, maminko?“ vyhrkla Zirri.

„Agituješ mezi studenty!“

Zirri napadlo, že starší bratr, který na Vysokém učení vyučoval v nižších ročnících, něco zaslechl.

„Brácha na mě žaloval?“ zeptala se.

„Bylas někdy v Ohradách, Ziliano?“

„Já,“ zajíkla se Zirri, „jsem Ohrady viděla. Shora z hradeb...“

„Ani se nechci ptát, jak ses na hradby dostala a kdo ti to umožnil. Je mi jasné, žes do Ohrad nikdy nevkročila. Už by ses totiž nevrátila. Roztrhali by tě na kusy.“

„Žijí tam naši spoluobčané,“ ohradila se Zirri. „Jsou to lidé jako my.“

„Ne, nejsou,“ řekla matka tvrdě. „Jsou to poloviční zvířata. A ty *agituješ* v jejich prospěch!“

„Byli to oni, kdo krvácel a umíral na polích pod Selkidou,“ nedala se Zirri.

Matka rozpletla prsty a mávla rukou: „Bah! Býval to dobrý způsob, jak se jich zbavit. Poslali jsme mladé muže proti vévodovým vojskům, a Ohrady se vyprázdnily. Víš, kdy se to stalo naposledy? Zjistila sis to vůbec? Od poslední války uběhlo dvacet let, a obyvatelé Ohrad se množí jako králíci! Ohrady jsou už zase přeplněné povaleči, zloději

a násilníky! Královská Rada z nich má takový strach, že nechala přehradit Severní cestu zátarasem, aby nenarušili zítřejší ceremoniál! Branka je uzavřená už několik dní!“

„Oni zase půjdou do války, až bude třeba,“ namítla Zirri.

Matka znovu mávla rukou: „Žádná válka už nebude. Vévodství má všechno, o co vždycky stálo. Dostalo Selkidu i s jejími lesy a polnostmi.“

„Pokud vévodství vznese nárok na arkastský trůn,“ ohradila se Zirri, „budeme se bránit. Celá Arkastie povstane. Muži z Ohrad pak znovu půjdou do války.“

„Prober se, Ziliano,“ zasmála se matka nevesele. „Sylvia Viktorina není hloupá. Naopak. Je velice chytrá, to bys měla vědět. Proč by si měla přát, aby její syn vládl Arkastii? Co by z toho měli? Vždyť se podívej, co z Arkastie zbylo: už jenom Thonnierika. Ano, pouze Thonnierika. K ní pár polností podél cesty na Selkidu a dalších pár polností na pravém břehu Lodusu. Selkida je pryč a to, co nám zůstalo, nás jen tak tak uživí! Skomírá i obchod! Severozápadní společnost přesídlila do Barge, to přece víš! Peníze z Impéria teď tečou do vévodství a královské pokladně chybí peníze! Tatínkovi snížili plat, a navíc mu ho vyplácejí se zpožděním, pokud vůbec něco dostane! Jen tak tak držím domácnost nad vodou!“

„Tohle všechno vím,“ nedala se Zirri. „Jenže...“

Matka ji okřikla: „Probud' se, Ziliano! Není to jen Selkida, o kterou jsme přišli! Při kolonizaci Gordonovy země jsme ztratili šest tisíc lidí – a to včetně výbavy a výstroje, kterou jim král poskytl do začátku. Pak jsme prohráli válku s elfy z lesa Izironk. Elfové posunuli hranice a my jsme přišli o možnost kácet stromy. Víš vůbec, jak bylo dřevo výnosné? Plavilo se po Lodusu až do Raiggia, kde za ně platili zlatými markami! To je teď pryč! Skončilo to! Žádný obchod, žádné výdělky. Thonnierika je zchudlá a rozhádaná. Vždyť se podívej:

z celého království zůstala jen prázdná skořápka. Kdo by ji mohl chtít?... Vlastně – když mluvím o království – kde je vůbec král? Nejprve ho uvěznili, pak jim utekl. Teď se někde schovává.“

„Král se vrátí,“ hlesla Zirri.

„To by bylo to nejhorší, co by nás mohlo potkat. A teď dobře poslouchej, Ziliano! Já ti zakazuji, rozumíš, zakazuji ti scházet se s těmi studenty, připravovat nějaká spiknutí a agitovat ve prospěch Ohradáků. Je to nesmírně trapné, vždyť jsme všem pro smích! Jenže tatínkovi by to mohlo uškodit v úřadě! Chápeš? Svoji nerozvážeností zničíš postavení, které si za dlouhá léta služby vybudoval.“

Odmlčela se.

Seděly proti sobě a dívaly se jedna na druhou. V Zirri sílila touha oplatit matce pokoření. Ublížit jí.

„Je ti to jasné?“ zeptala se matka po dlouhé chvíli.

„Jasně,“ přikývla Zirri. Matku to viditelně zaskočilo. Čekala vzdor.

„Tak dobře. Ještě něco?“ zeptala se.

„Vlastně,“ začala Zirri, „už dávno jsem se tě chtěla na něco zeptat. Když teď spolu takhle sedíme...“

„No?“

„Procházela jsem naše účetnictví.“

Matka, která se zvedala z kanapíčka, zase tvrdě dosedla. „Co se máš co štourat v našem účetnictví?“ vykřikla.

„Chtěla jsem se pocvičit,“ pokrčila rameny Zirri. „Tatínek mi to dovolil. Dal mi hromadu starých účtenek, výkazů a dalších papírů. Nejspíš se to nikdy ani nepokusil roztrždit...“

Matka zbledla. Náhle vypadala opravdu vyděšeně. „Cos tam vyštourala, Ziliano?“

Zirri rozhodila ruce. „Raději jsem to tatínkovi neřekla... neseď to.“

„Co neseď?“

„Tatínkovy příjmy. Naše výdaje. Utrácíme víc, než tatínek vydělává. A není to jen teď, když dostává plat se zpožděním a nevyplácejí mu ho v plné výši. Trvá to celé roky. Nejspíš odedávna.“

„Co je ti vůbec do toho, kolik tatínek vydělává? Dře se, aby uživil rodinu! Jeho příjmy ti zajistily živobytí.“

„Od čtrnácti mám vlastní příjmy,“ ohradila se Zirri. „Dávám do rozpočtu víc, než spotřebuji...“

„No a co? Objevila ses tu snad ve čtrnácti? Jen tak najednou? Předtím nebylo nic?“

„Odkud se vůbec vzaly peníze na bráškovu studia?“

„Našetřili jsme si,“ hlesla matka.

„Našetřili jste si? A z čeho?“

Matka neodpověděla. Viditelně se třásla. Zirri měla náhle pocit, že otevřela tajná dvířka a ven se teď valí příšery. Nedokázala však zmlknout.

„A co tenhle dům?“ zeptala se. „Náš dům? On vlastně není náš, že? Komu vůbec patří?“

„Mlč,“ vykřikla matka.

Jenže už to nešlo zastavit.

„V tomhle domě se stalo neštěstí, že?“ hlesla Zirri. „Zavraždili tady ženu a dítě. Ale už dávno. Před tím, než jsem se narodila...“

Matka vstala.

„Někdo nás tu nechává bydlet,“ pípla Zirri. „A nejen to. Odněkud dostáváme peníze.“

V tu chvíli, v okamžiku náhlého osvětlení, to Zirri pochopila v celku. „Tatínek... on není můj skutečný otec, že?“

A bylo to. Poslední příšera opustila skříňku. Ta nejstrašnější.

„Jestli se o tomhle jen zmíníš,“ řekla matka zvolna, „bude to tatínkova smrt... a moje taky...“

„Kdo jsem?“ zajíkla se Zirri. „Maminko – kdo ve skutečnosti jsem?“

„Já ti povím, kdo jsi,“ řekla matka. „Jsi cena za to, že můžeme bydlet v tomhle domě. Jsi cena za náš pohodlný život... Mívala jsem tě ráda, Ziliano, ale to už je pryč. Už tě nemám ráda... Řeknu ti, co bude teď. Provdáme tě. Provdáme tě tak rychle, jak jen to bude možné. Najdeme ti ženicha, kterému nebude vadit tvá přechyřelost a tvoje záliba štourat se v hračičkách.“

„Ještě nejsem dost stará na vdávání,“ namítla Zirri.

„Je ti sedmnáct a půl. To je tak akorát. A víš co? Už tady jeden zájemce je. Pan Branvick. Už se mě nenápadně vyptával. Projevoval zájem. Až skončí rozruch s císařským vyslancem, zajdu za ním a řeknu mu, že jsi k mání.“

„Ale on je přece starý!“ vyhrkla Zirri.

„No a? Na to jsi měla pomyslet dřív. Předtím, než ses začala přehrabovat v rodinném špinavém prádle. Za čtrnáct dní, nanejvýš za tři týdny, z tebe bude mladá paní Branvicková. Pak odsud odejdeš a už se sem nikdy nevrátíš.“

Zirri se zajíkla. Vůbec nedokázala promluvit.

„A teď jdi,“ řekla matka dutým hlasem. „Už tě nechci vidět.“

Zirri šla. Ani nevěděla, jak se dostala do svého mrňavého pokojíku v podkroví.

02

Cestou domů zavzpomínal Thornel na dětská léta, kdy společně s Coelinem navštěvoval třídu pro chlapce z nejlepších thonnierických rodin. Thornel sice neměl nárok, aby ho přijali, jeho rodina nepatřila k těm nejvznešenějším a vlastně ani neměli dost peněz na poplatky, které profesorský sbor nastavil hodně vysoko, Thornelův otec a Thornelův dědeček si však postavili hlavu a malý Thornel byl přijat. Taťka nebyl nadarmo velitelem městské gardy a dědeček rektorem Vysokého učení. Když se ti